46e jaar. — Nr 49. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 24 April 1909.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van di blad.

De POSTRIJDER verschijnt s dinsdags, 'r donderdags en s zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week	6 fr.	per jaar.
Twee -	5	-
Een -	4	-

Een blad afzonderlijk 10 centiemen

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en nadere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 24 APRIL 1909.

Revolutie - Liberalisme.

De Fransche revolutie in de jaren 1790 door de liberale leerstelsels verwekt, schafte de bestaande maatschappelijke toestanden af ; zij was de uitdrukking van den wil dergenen die niets waren, maar ook iets worden wilden in de samenleving.

De revolutie bracht als hoofdgedachte der betrekkingen onder de menschen, het principe in voege dat ieder persoon alléén staande zijnen weg dient te zoeken.

Vóór de onwenteling stond nooit iemand alléén ; ieder burger was ingelijfd bij de gilde van zijn ambacht of stiel dat over de geschillen uitspraak deed, de betrekkingen tusschen de leden regelde en als macht handelde wanneer het de belangen van een zijner leden betrof.

Aldus stond dus ieder lid in zekere mate zijne persoonlijke vrijheid af en liet het aan de gilde over zijne belangen te bezorgen.

Maar niet alwie de poort inkwam, werd als lid aanvaard ; de onbekwamen, de oneerlijken, de onbeholpenen weesmeest men van de hand.

Dus het uitschot der maatschappij, i. a. w. die onbekwamen, die oneerlijken, die onbeholpenen werden zoo talrijk dat ze eindelijk een macht vormden, die, verleid door de liberale leerstelsels, gemakkelijk gehoor leenden aan de aanhitsingen tot geweldadigheden, rooverijen, diefstallen en brandstichtingen die alsdan gepleegd werden.

Wie heeft nooit gehoord van de akelige euveldaden der revolutionairs in de jaren 1790 ?

* * *

Dan was de maatschappelijke toestand het onderste boven gekeerd.

Alle samenwerking, de gilden waren afgeschaft, en de mensch stond alléén tegen zijnen evenmensch, tot het verdienen van zijn dagelijksch brood en het verdedigen zijner belangen.

Heel schoon is dit grondbeginsel in theorie ; maar de toepassing van eene gansche eeuw heeft aangetoond dat het voert tot overdrevene mededinging, verdrukking der zwakken, vernietiging van vele werkkrachten. Ook nog dat het ons hiertoe leidt dat de voortbrengsels niet meer geregeld zijnde volgens de noodwendigheden, er onvermijdelijk crisis, ondergang van fabrieken, geldinrichtingen, handelshuizen uit voorspruiten moeten.

Meer en meer bestatigt men de dringende noodzakelijkheid, dat, wil men alle gewesten der wereld van de hierhooger bedoelde onheilen vrijwaren, men zal moeten terugkeeren tot de maatschappelijke inrichting, die vóór de zoo geroemde Fransche revolutie bestond.

De socialisten, die vooral en overal de persoonlijke vrijheid als strijdleus aannamen, zijn begonnen deze vrijheid in te korten met hunne volgelingen in gilden en syndicaten te vereenigen, om des te beter den werkgever te kunnen den oorlog verklaren.

De socialisten hebben hierdoor het zoo gevierde principe der Fransche omwenteling het hoofd ingeslagen.

En inderdaad, die handelwijzen der socialisten hebben de oogen der werkgevers geopend en zij ook sluiten verbonden, vormen maatschappijen en gilden, zoodat weldra, gelijk voor de Fransche revolutie, de mensch niet meer zal staan tegenover den mensch, maar de gilde tegenover de gilde...

Overigens, de ondervinding van eene gansche eeuw heeft geleerd dat de alleenwerking eene hersenschim is ; dat de volstrekte persoonlijke vrijheid noodlottig is aan den goeden gang der zaken.

De Fransche revolutie, die zoo veel rampen en onheilen verwekte, is onder maatschappelijk opzicht op een ellendig fiasco uitgedraaid.

De liberale partij blijft op de principen der revolutie steunen ; zij blijft dus de partij van het verleden. Nu dit bewijzen hare zonen en kleinzonen, de radicalen en socialisten, die hare principen verstooten. De liberale dompersparti zal dus verdwijnen, maar niate het stelsel vooruitgaat der samenspanning ter verdediging der algemeene belangen !

Valsche Wetenschap.

Indien gij iemand toeroept : uil, kieken, hond, os, ezel, kalf, aap en andere lieflijke benamingen van tamme of wilde dieren, dan loopt ge gevaar een klinkend antwoord te krijken in de omstreken uwer ooren.

't Is ziet ge, dat wij, in den huidigen toestand onzer beschaving, er nog weinig op gesteld zijn, bij dieren vergeleken of er aan gelijk gesteld te worden.

Volgens sommigen hebben wij daarin ongelijk ; zij, immers, houden staan dat wij menschen, toch niets anders zijn dan *dieren*, meer volmaakt dan andere dieren, de meest volmaakte dieren zelfs als ge wilt, maar toch altijd *dieren*, dat is schepselen zonder ziel.

Hier zijn die wijsgeeren of wijsneuzen, volkomen in strijd met den catechismus, die ons leert dat de mensch een redenijk schepsel Gods is, hebbende eene ziel en een lichaam.

Die wijsgeeren hebben eene bijzonde voorliefde voor de *apen*, die zij aanzien als de meer onmiddellijke stamvaders van ons *menschen*.

Gewoonlijk zijn de ouders gevleid als men in de trekken van hun kind deze van zijn grootvader kan ontdekken.

Toch hiertoe is het echter zeer gewaagd te zeggen dat hun kind een *aapken* is ; men mag zeggen een *schoon* aapken of zooals de Hollanders : een *aardig* aapken, en 't zal nog niet wel gevallen zijn.

Altijd volgens die wijsgeeren zou men zulk complimentje niet kwalijk mogen nemen. Integendeel, men zou er over moeten gevleid zijn, aangezien volgens hun *zeggen* de aap tot onze voorvaders behoort.

Laat ons nu zeggen dat die wijsgeeren volstrekt nog geene bewijzen kunnen aanbrengen van hun e stelling.

Zij zeggen wel dat de mensch van den aap afstamt en moet afstammen, maar daarvan kunnen zij het wetenschappelijk bewijs niet leveren.

Dat is zeer weinig wetenschappelijk. De ernstige geleerden leiden gevolgtrekkingen af uit de feiten die zij vaststellen.

De hoogerbedoelde wijsgeeren voelen wel dat het zoo behoort te zijn, en daarom hebben zij gezocht en herzocht en zoeken altijd voort, om het bewijs van hunne stelling te leveren.

Een Duitsche geleerde, professor Haeckel, heeft zich bijzonder bezig gehouden om te bewijzen en te doen gelooven dat de mensch niets anders is dan een dier. Op zeker oogenblik heeft hij zelf uitgebazuind dat hij het bewijs gevonden had. Gelijk men wel kan denken, jubelde de geuzenpers van de geheele wereld met den grooten geleerde mede.

Om zijne stelling te bewijzen, bracht Haeckel in zijne schriften teekeningen voor van e mbryo's of kiemen van menschen, honden en apen, in welke volgens hem geen onderscheid te bespeuren was,

Een andere geleerde, de heer Rutimeyer, stelde echter vast, dat Haeckel driemaal dezelfde teekening had gebezigd om drie verschillende embryo's voor te stellen.

't Was dus natuurlijk dat er geen verschil in was !

Haeckel, in 't nauw gebracht, bekende dat bedrog te hebben gepleegd.

Een andere geleerde, His, stelde een ander soort van vervalsching vast, door Haeckel gepleegd in het aanwenden van afbeeldingen.

Haeckel bekende nogmaals, en verontschuldigde zich met te zeggen, dat alle geleerden zich van dergelijke « trukken » bedienen.

Als dat waar is, dan is « die wetenschap » een ding dat men niet al te veel mag vertrouwen.

Intusschen blijft het nog altijd te bewijzen, dat de mensch tot het dierenrijk zou behooren.

De voorstanders van dat stelsel zeggen zelf dat de schakel die dat bewijs moet uitmaken, nog altijd ontbreekt.

Zij hebben alle grotten van den aardbol doorzocht om overblijfselen van schepselen te vinden, welke tot die schakel zouden leiden — maar niets gevonden.

Wij blijven dus ten volle gerechtigd het kwalijk te nemen als men ons kieken, ezel, of aap noemt, want niets laat toe te bevestigen dat wij tot de familie van die wezens behooren, wier nut van den anderen kant niet betwist wordt.

De wetenschap logenstraft ons Geloof niet, hoewel de geuzenbladen dat pogen te doen gelooven.

BRIEFWISSELING.

Onze achtbare Volksvertegenwoordiger, M. Burggraaf DESMAISIÈRES, komt den volgenden brief aan het *Vrije Volk* te zenden :

HEER BESTUURDER,

In uw nummer van 11 April laakt gij mij omdat ik tegen het wetsontwerp op de Beperking der arbeidsuren in de mijnen zoude gestemd hebben. Gij zijt in dwaling gebracht geweest door het «Beknopt Verslag» en de « Annales Parlementaires ».

Ik heb het genoegen gehad dit ontwerp te kunnen stemmen, zoowel als ik reeds op 7 Maart 1907 het amendement van den heer Helleputte stemde, dat, volgens de zelfde grondbeginselen, de arbeidsduur der mijnwerkers beperkte.

Gelief, Heer Bestuurder, deze terechtwijzing in uw eerstkomend nummer op te nemen.

Hoogachtend,
Burggraaf DESMAISIÈRES.

BUITENLAND.

Nederland. — DE BLIJDE VERWACHTING EN... — In de gemeente Putten is bekend gemaakt, dat onmiddellijk na het bekend worden van de geboorte van een prins of eene prinses, de brandweermannen in uniform op het appel moeten zijn, om de spuit te beproeven. Dit als onderdeel van het feestprogram.

Frankrijk — EEN BEHENDIGE AFTROGGELAAR. — Op de avenue Friedland te Parijs, riep een in lompen gehulde bedelaar een voorbijrijdende taxi-auto aan.

« Ik ben graaf d'Abbeville, zegde hij geheimzinnig tot den geleider en op zekeren toon van gezag ; ik heb voor 50 louis gewed, dat ik, met zoo als ik nu ben, in een groot restaurant zou dineeren. Helpt gij mij, dan krijgt gij 5 louis ».

De geleider glimlacht en rijdt naar een restaurant in de rue Pigalle, waar hij den bestuurder in het geheim neemt.

Graaf d'Abbeville wordt als een vorst bedient, maar toen hem de rekening werd aangeboden, was zijn rol uitgespeeld. Hij verklaarde geen cent bij zich te hebben en 's morgends uit de gevangenis ontslagen te zijn ; hij verzocht hem maar weer naar de policie te brengen.

Alleen de restaurateur, de kellners, de wachtende geleider moenden, dat dit ook bij de grap behoorde en vergezelden den graaf naar het policiebureel.

Er bleek, dat graaf d'Abbeville werkelijk een ontslagen gevangene was, zekere Jules Daval. Men stond hem toe in een cachot van zijn rijkelijk maal uit te rusten.

— AANHOUDING — De brigade van Rijsel heeft gisteren te Marest de echtgenooten Dack aangehouden. Vrouw Dack is de zuster van Faburet, de minnaar der zuster van de Leclère's. De echtgenooten Dack hebben de broeders Leclère van zondag tot dinsdag van Paschen in hun huis verborgen.

— PLEZIERIG RIT, DAT IN ROUW VERANDERT. — Mme Garnett-Aulas, 39 jaar, oorspronkelijk van Engeland, wonende te Parijs, in de Longchampstraat, wilde met eene vriendin, Juffer Siciliani, tooneelspeelster, eene wandeling doen naar Fontainebleau. De dame had de toelating van de graaf Torcy, die thans in kure verblijft, met zijnen automobiel van 40 paardekracht uit te rijden.

Mad. Garnett, juffer Siciliani, juffer Barthe, de zuster van den chauffeur, Marcel Barthe en eene kamermeid, reden dus naar het bosch. Gansch den namiddag hadden zij zich goed vermaakt en 's avonds om 10 ure kwamen zij van Villeneuve-St-Georges, langs de groote baan naar Parijs terug. Mad. Garnett zat naast den chauffeur.

In het doorrijden van het dorp van Ivry, vlak voor het Parijsch kerkhof, wilde de chauffeur eene ledige huurkoets voorbijrijden, langs den verkeerden kant (rechts). Daar de koetsier den automobiel hoorde, trok hij zijn paard op datzelfde oogenblik rechts, om den auto te laten voorbijrijden

Eene botsing had plaats ; eene veer van den automobiel en een scherm werd gebroken. De chauffeur stuurde echter zoo geweldig rechts, om de botsing te vermijden, dat hij op de verhoogde tramlijn terecht kwam. Door dezen schok, viel Mme Garnett van de auto, op de riggels, terwijl de automobiel vooruitvloog.

Op datzelfde oogenblik kwam de elektrische tram aangereden, waarvan de wattman wel de botsing had gezien, doch de vrouw op de baan niet bemerkte. Madame Garnett werd door het voortrijdend tramrijtuig gevat en een honderdtal meters ver medegesleept, alvorens de tram stopte.

Spoedig werd de tram met eene windas opgehaald en de dame werd er onder uitgehaald, erg gewond en bebloed over gansch het lichaam. De borstkas der arme vrouw was ingedrukt ; de twee polsen en de twee voeten waren vermorzeld, en zij had opgehouden te leven.

De chauffeur en de wattman zijn in vrijheid gelaten.

— PASTOOR EN ONDERWIJZER. — Het Fransche blad « Le Temps » verhaalt het volgende, dat waard is gekeud te worden :

« In Frankrijk zijn zeer veel kleine gemeenten, waar gewoonlijk de onderwijzer ook gemeentesecretaris is.

Zoo was het te Bernay, een dorp dat de omstreken van Autun dat 380 zielen telt.

Maar die onderwijzer was zoo indringend en aanmatigend dat hij geheel baas was over den meier (burgemeester)

Deze werd het eindelijk moede en gaf zijn ontslag. De gemeenteseretaris was dan ook overwinnaar.

Een andere burgemeester werd benoemd, doch deze wist den secretaris den baas tespelen, die dan ook zijn ontslag gaf.

Men kon geen secretaris vinden die genoegzaam geletterd was, tot men eindelijk den pastoor moest nemen.

Meen nu echter niet dat burgemeester, raad en bevolking katholiek zijn. Integendeel !

Engeland. — OPLICHTER AANGEHOUDEN. — Men herinnert zich misschien het merkwaardige geval van oplichterij, in September laatst te Londen bij acht bijbanken van de London and South Western Bank gepleegd. Op zekeren morgend kregen al die banken een brief, waarin de bijbank Harlesden overschrijving verzocht van 7500 fr., die een zekere D. S. Windell bij de bank te Harlesden te goede had. In den loop van den voormiddag kwam een knap gekleed heer, met een gouden bril op, aan die acht banken te zamen een kleine 60,000 frank innen.

Een taximeter bracht hem snel van de eene naar de andere bank. Later bleek, dat de bijbank te Harlesden van niets wist ; al de brieven waren door Windell zelf (of een handlanger) geschreven.

Nu is er Zondag te Madrid iemand in hechtenis genomen, die de policie voor den oplichter houdt. Volgens Reuter's telegram is het een Nederlandsch onderdaan, met name Bernard.

— MATHUSALEM OVERLEDEN. — In de Londensche diergaarde is de deken van het dierenrijk overleden, de 250-jarige schildpad Mathusalem. In September legde hij zich, samen met zijn jongen maat Henry, oud 200 jaar, in de koesterende nabijheid van de verwarmingspijpen, voor den winterslaap neer. Dezer dagen bemerkte een oppasser, dat Mathusalem uit den tijd was.

— GROOTE BRAND. — In eene stokerij van Toisky, bij Belfast, is een hevige brand uitgebroken, die zich tot andere gebouwen verspreid heeft. De schade wordt op 250,000 p. st. geschat.

— EEN MISDADIGER, DIE BEWONDERING AFDWINGT. — Te Londen is thans een man gevangen genomen, een misdadiger dat is waar, maar toch een man, voor wiens energie en moed men groote bewondering moet hebben. Greswick, een zeeman, werd in Rhodesia wegens diefstal tot 6 jaar dwangarbeid veroordeeld. Hij werd van Gwelo naar Salisbury overgebracht in een trein, begeleid door policie en geboeid. De man slaagde er in, de waakzaamheid van zijn begeleiders te verschalken, ongemerkt uit den trein te springen en in de wildernis te ontkomen. Hij wist zijn boeien te verbreken en trok nu zonder voedsel, zonder wapens, onder tal van gevaren, in de richting van den Congostaat voort. Een merkwaardig toeval deed hem een vriend ontmoeten, die hem een geweer, munitie en eenig geld gaf. Greswick trok nu welgemoed naar Boma, een afstand van 1500 mijlen afleggende. Vijf maanden duurde de tocht, waarop hij zich voedde met de vogels, die hij onderweg kon schieten. Dikwijls was hij de hongerdood nabij en duizenden gevaren omringden hem. Ongedeerd bereikte hij ten slotte Boma, waar hij zijn gevangeniskleederen verruilde en passage nam naar Antwerpen. Van hier ging hij naar Londen, waar hij echter onmiddelijk aangehouden werd. Een tatoeëering op zijn arm maakte ontkenning, dat hij de gezochte vluchteling was, onmogelijk. En nu zit in de cel in afwachting van een beslissing over zijn lot.

— GEHEIMZINNIGE ZAAK. — Eene geheimzinnige zaak houdt op het oogenblik de Engelsche policie bezig. De lezing van de buitenderheden doet denken aan de boeiendste verhalen van Conan Doyle. En Sherlock Holmes zou geene moeilijker opdracht kunnen krijgen dan thans aan de policie van Birmingham is gegeven.

In een spoorwegtunnel in de nabijheid van Birmingham, is door een arbeider een jas gevonden, die bij onderzoek geheel met bloed bevlekt bleek, terwijl op zij, in den jas, een kogelgat was. Blijkbaar was dus eene misdaad gepleegd en de policie van Birmingham werd van de vondst op de hoogte gebracht. De jas werd nu nauwkeurig onderzocht en in een der zakken vond men een half opengescheurde enveloppe, waarin in het Spaansch het volgende briefje : « Wraak en dood aan alle verraders. Door den Grooten Raad is besloten dat gij binnen 24 uren na ontvangst van dit briefje moet sterven. London, 12 april. »

Onder deze woorden waren twee gekruiste zwaarden geteekend. Van het adres on den omslag was alleen dit overgebleven : Mr —, 21, — Londen S. E. Naam en verdere aanduidingen waren afgescheurd.

Uit het onderzoek bleek, dat de jas nog niet lang in den tunnel heeft kunnen liggen. Blijkbaar is hij dus daarheen gebracht, en moet de misdaad elders gepleegd zijn.

De policie door het geheele land is thans in de weer om dit geheimzinnig geval op te lossen.

Italië. — DE FAMILIE VAN JEANNE D'ARC. — De Paus heeft maandag verscheidene leden der familie van de gelukzalige Jeanne d'Arc in bijzonder gehoor ontvangen.

— TE MESSINA. — 300 ongelukkigen, die sinds de ramp in de ruïnen van Messina leven, hebben zich met geweld meester gemaakt van een in aanbouw zijnde barakkendorp. Zij hebben de deuren gebarrikadeerd en weigeren de hutten te verlaten. Vijftig carabinieri, die er heen gezonden zijn om hen te verdrijven, konden daar tot nog toe niet in slagen.

Toen een paar dagen geleden de eigenaar van een huis te Messina, dat door de aardbeving verwoest was, bij de puinhoopen aan het werk was, vond hij daaronder nog een hondje dat sinds de aardbeving, dus honderd dagen lang ongeveer, daar begraven was geweest. Men begrijpt niet waarvan het beestje heeft geleefd.

Turkije. — DE REVOLUTIE. — De briefwisselaar van den « Times », te Saloniki, schrijft dat de bevelhebber van het 3de legerkorps niet handelt in naam van het komiteit der Jong Turken, maar enkel in naam van het Ottomaansche leger.

Het comiteit ondersteunt hem zedelijk, maar tracht niet zijne daden te controleeren en laat hem begaan.

— Uit Constantinopel wordt gemeld, dat te Antiochië, de Muzelmannen eene wezenlijke slachting hebben aangericht onder de christenen.

— Volgens inlichtingen uit Handemkoï, zouden de troepen, aldaar in garnizoen, dezer dagen eenige der personen gedood hebben, die tot hen waren gekomen om hun reden te doen verstaan.

Azië. — PETROOLBRONNEN ONTDEKT. — Men bevestigt het nieuws als zouden petroolbronnen ontdekt zijn aan de kusten der Roode Zee, welke 300 tonnen per dag voortbrengen.

— WOELIGE TOESTAND IN PERZIË. — De vertegenwoordigers van Engeland en Rusland zullen eene bepaalde poging doen bij den Shah, voor de toekenning eener grondwet. Men heeft redenen om te gelooven dat die poging niet zal vruchteloos zijn.

Uit St-Petersburg wordt gemeld, dat, uit hoofde van gerustellende tijdingen uit Tabriz ontvangen, de Czaar aan den onderkoning van den Kaukasus bevel gezonden heeft, tot nader bevel, het zenden van troepen naar Tabriz te staken.

— DE SHAH SPEELT DEN SLIMMERIK. — Uit Teheran wordt gemeld, dat de Shah aan den gevolmachtigden gezant van Rusland heeft laten weten, dat het hem spijt hem te moeten verzoeken zijn bezoek uit te stellen, daar hij veel te ziek is om hem in gehoor te ontvangen.

Amerika. — HET GRAAN. — De dalingsspeculanten te Chicago, hebben woensdag eene krachtige beweging gedaan, die het graan van Juli zes cents beneden den hoogsten prijs van daags te voren heeft doen dalen.

— EEN VUURBERG IN WERKING. — De vuurberg Colina, in Mexico, is sedert maandag in werking. Eene groote uitgestrektheid grond is overdekt met assche en lava. Maandag werd een geweldigen aardschok waargenomen.

BINNENLAND.

ANTIQUITEITEN, EXPERTIESEN, aankoop. Koopt insgelijks oude pianos clavecijns van de laatste eeuw.
César ZONDERVAN, de Lignestraat, 60, Brussel

BRUSSEL. — TRAMBOTSING. — Een tram is op de Bertrandlaan, te Schaarbeek, dwars op eene aardekar gebotst. De voerman werd onder de wielen geslingerd en de borst verpletterd.

EERSTE COMMUNIE. — Laatste nieuwigheden in Kunsjuwelerij, Horlogiën en Goud-nederij. — Huis CAMPOTOSTO, 38, Groenselmarkstraat, BRUSSEL.

HENEGOUWEN — GEDOOD DOOR EENE PLANK. — Woensdag, rond 4 ure namiddag, gebeurde te Manage een vreeslijk ongeluk. J. B. Bal, wonende te Fayt-bij-Manage, had eene steenbakkerij opgericht ; zijn zoontje, 8 jaar oud, niet meer in het opgeruimd-rde gebouw vindende, ging hij, met behulp van zijn schoonzoon, op zoek naar den knaap. Zij vonden er eindelijk den knaap bedolven onder een houten paneel van 5 meters lang op 2 meters breed, hetwelk losgeraakt was. Bal, geholpen door zijn werkvolk, haalde den knaap van onder de planken, doch hij was dood.

ANTWERPEN. — DE HANDEL IN WILDE DIEREN. — Ter gelegenheid der openbare verkooping Woensdag in den Dierentuin van Antwerpen gehouden, heeft men kunnen vaststellen dat er ook in den handel van wilde dieren eene krisis heerscht.

Uitgezonderd twee vossen welke 1000 frank opbrachten, en een jonge jaguar welke aan 700 fr. verkocht werd, vonden de andere roofdieren geene koopers.

Vruchteloos werd een prachtige leeuw voor

EENE

Helleveeg

5de vervolg.

Hij zuchtte, uitgeput.

— Op zee zal uwe genezing snel vorderen, troostte Jack. Ik zal u naar mijn moeder brengen, waar gij spoedig op zult knappen. Nadat ik mijn patroons den verslag van mijn zending heb gedaan, krijg ik twee weken verlof. Ella zal in verrukking zijn over uwe romantische geschiedenis. Gij hebt mijn zusje nooit gezien, hé ! Neen, natuurlijk niet ! Het is ons in de laatste jaren niet bijzonder meegeloopen. In plaats van ons een vermogen na te laten, stierf oom Silas, wiens eenige erfgenaam ik was, zoo arm als een rat. Wij moesten ons onmiddellijk op alles bezuinigen en betrokken een kleiner huis. Moeder en Ella verdroegen alles geduldig en in plaats van de wereld door mijn rechtskundige bekwaamheden te verbazen, moest ik koopman worden, en, in de geheimen van den handel worden ingewijd.

Hij lachte bijna hartelijk, alsof die beroepsverandering hem van achter bezien, niet berouwde.

— Nu, ik denk wel, dat het veel winstgevender is dan de rechtsgeleerdheid, al is het ook niet zoo voornaam, zegde St. Leonards. Toen verzoek hij weer in zijne vroegere overschillige gevoelloosheid, waaraan Maybury hem ternauwernood ontstrekken kon.

— Ik zou liever naar mijne kamer gaan, zegde Ivan, om over datgene wat gij mij verteld hebt, eens rijpelijk na te denken. Het komt mij bijna onrechtveerdig voor, dat ik uit den dood herrijzen en Beryl haar vermogen ontnemen moet. Het is toch mogelijk, dat zij beide voor een ander opgevat heeft en bij aldien zulks het geval is, sta ik op eene gelijke verdeeling tusschen ons beiden.

— Onzin. Waarom plaagt gij u zelf met al die dingen ? was Jack's antwoord. Daar zijn wij nu voor het eerst van ons leven in de geschlgste stad ter wereld en nu spreekt gij van opsluiting in uwe kamer. Ziet gij dan niet in, dat wij vandaag heel veel te doen hebben ? Allereerst moeten wij naar de scheepsagenten gaan en trachten daar een en dezelfde hut machtig te worden. Ik twijfel niet, of wij zullen daarin gelukken.

— Dat zou zeker plezierig zijn, zei Ivan, op levendiger toon dan zooeven. Maar wij mogen niet te veel geld uitgeven. Ik wilde van M. Vanburgh niet meer dan vijf honderd dollars nemen en die smelten weg als sneeuw voor de zon. Als mij iets overkomt Jack, dan moet gij zorgen, dat het geld den Amerikaan terugbetaald wordt.

— Ik zal dat niet doen, dergelijken onzin wil ik niet meer van u hooren. Ik ga nu weg, bevel geven, dat men een flink ontbijt en een goede flesch ouden portwijn op uw kamer klaar zet. Dan gaan wij de stad in om de zaken af te doen. Als gij wilt, nemen wij een rijtuig en als gij te vermoeid zijt, moogt gij vanmid dag uitslapen.

Maybury zette zijn wil door, maar het bleek onmogelijk Ivan voor iets behalve te noezemen. De scheepsagent willigde hem verzoek in en, toen zij weer in het hotel aankwamen, moest St. Leonards, totaal uitgeput, de trap opgedragen worden.

— Gij moest mij liever naar bed brengen, zei hij zacht. Hij steunde en hijgde, terwijl hij er uit zag als een geest. Ik weet dat gij het beste met mij voor hebt, Jack, maar ik verlang niet te leven en ik vrees, dat ik ons vaderland nooit terug zal zien.

Jack, hoewel zeer verontrust door die woorden, liet zijn angst niet blijken.

— Zij zullen u niet aan boord nemen, als gij niet een beetje opknapt, dreigde hij.

Als gij toch met alle geweld sterven wilt, tracht dan ten minste eerst uw vaderland te bereiken. En gij moet ook kapitein Vanburgh nog betalen. Gij moogt u toch waarachtig niet ondankbaar betoonen.

St. Leonards gaf geen antwoord, maar strekte zich in zijn volle lengte op de sofa uit en was weldra in een verkwikken en slaap verzonken.

Een tijdlang zag Jack Maybury zijn vriend meewarig aan. Ivan's ziekte moest vreeslijk zijn geweest. Zijn kastanjebruin haar had op sommige plaatsen een grijze tint aangenomen, en zijn wangen waren ingevallen, rondom zijn oogen teekenden zich donkerblauwe kringen af, terwijl zijn uitstekende knoken de huid schenen vaneen te willen scheuren. En dit geraamte was het overschot van den eenmaal zoo flinken, vroolijken, opgewekten kapitein Ivan St. Leonards.

Diep ontroerd moest Jack zich afwenden en tranen welden in zijn oogen op.

V.

De groote eetzaal in het hotel Adelphi was den volgenden morgen bij het ontbijt getuige van een ongewone drukte ; alle gasten stonden met elkaar reeds op min of meer vertrouwelijken voet, daar zij weldra reisgenooten zouden zijn.

Daar trad M. Cherry, de Amerikaansche predikant, eenigszins droefgeestig lachend op het tafeltje toe, waaraan Jack Maybury was gezeten.

— Gij en M. St. Leonards zijt dus oude vrienden ? begon hij. Het geheurt niet iederen dag, dat men zoo ver van huis zulk een ouverwachte ontmoeting heeft. Ik hoop, dat uw vriend zijn gezondheid zal terugkrijgen ; hij ziet er nu uit, alsof hij reeds ten doode opgeschreven was.

— Maar al te waar, helaas, was Jack's antwoord, maar ik geloof niet, dat zijn ziekte hopeloos is. Wij moeten tijdens den overtocht trachten hem afleiding te verschaffen en zijn stemming op te vroolijken.

— Ik zou u volgarne daarbij ter zijde willen staan, zegde M. Cherry op treurigen toon. maar ik zal dezen middag afscheid van u moeten nemen. Ik ben een zeer slecht zeeman en moet voortdurend in mijn kooi blijven liggen. Misschien zouden wij de kennismaking aan geene zijde van den Oceaan kunnen hernieuwen

— Dat zou mij zeer veel plezier doen, inderdaad, zegde Jack, onwillekeurig lachend. Het is zeer jammer, dat gij zoo weinig genot van de reis zult hebben, maar misschien blijft gij ditmaal vrij van zeeziekte.

M. Cherry vergenoegde zich met neerslachtig het hoofd te schudden en Maybury, zag hem werkelijk in langen tijd niet terug. Onmiddellijk na het ontbijt lieten St. Leonards en zijn vriend zich naar de haven rijden en de opgewondenheid over de op handen zijnde reis tooverde een licht blosje op het gelaat van den zieke.

— Het zal mij nu veel beter gaan, zegde hij, ziende dat zijn vriend hem met angstige blikken aanzag. De beweging van 't schip en de frische zeelucht doen mij goed. Ik geloof bijna dat ik weer gezond en sterk zou worden, als ek sprankje van levenslust niet verdwenen was, als ik niet heilig overtuigd was, dat er op aarde niemand leeft, voor wien ik mij nuttig zou kunnen maken.

— Alle vooruitzichten op eene schoone, gezellige reis zijn aanwezig, was Jack's antwoord. De reizigers maken alen, zonder onderscheid, een zeer gunstig n indruk.

Hij had reeds de ervaring opgedaan, dat het niet raadzaam was, met Ivan over zijn toestand te redetwisten. Het vroolijk gedruisch, dat aan boord heerschte, de versterkende zeelucht, het bewustzijn, dat iedere wenteling der reusachtige raderen hem nader tot het geliefde vaderland bracht, oefende een kalmeerenden invloed uit op Ivan's gemoed. Hij dreef zelfs bijwijlen den spot met zijn beklagenswaardig uiterlijk.

— Mijn naam uitgezonderd, reis ik op en top incognito. Ik wilde eerst mijn naam niet in het vreemdelingenboek in het hotel neerschrijven, maar een blik in den spiegel bracht mij tot de overtuiging, dat ik oubezorgd kon zijn.

— Ik ben blij, dat die spiegel daar hing en u van dat besluit afbracht, was Jack's antwoord, ofschoon wij elkaar hier toch ontmoet zouden hebben.

— Maar gij hadt mij misschien niet herkend.

— Aanvankelijk niet, dat is mogelijk ; zoo'n volle baard maakt een geheel ander mensch van u. Gij moest hem laten afscheren.

— Ja, maar nog niet, later zegde Ivan. Ik ben van plan mijn oud vaderland in deze vermomming te bezoeken, dan zal ik mijn vrijheid beter genieten.

Dit denkbeeld scheen bijzonder in zijn smaak te vallen, want lang hield hij er aan vast.

— Beryl zou teleurgesteld kunnen zijn, als hare liefde voor mij haar nog bijgebleven is, merkte hij op.

Toen het schip Southampton naderde, was Ivan's tred bijna weer veerkrachtig geworden ; de dofheid zijner oogen had plaats gemaakt voor een levendigen glans en er begon zich kleur op zijn wangen te vertoonen.

— Als die goede vader op mij gewacht had, zegde hij, geloof ik, dat ik zelfs gelukkig zou kunnen zijn.

— Gij moet u geheel onder mijne behandeling stellen, was Jack's antwoord. Ik ga naar Londen om mijn patroons verslag te doen, ging hij voort, daar overnachten wij in een hotel, van waaruit ik moeder en Ella zal schrijven, dat zij ons morgen verwachten kunnen. Het helpt u toch niet, of gij zoo heftig het hoofd schudt.

— Maar het geld, het geld, Jack ! Ik moet eerst mijn advocaat opzoeken, verdedigde zich Ivan.

— Om iedereen in een toestand van heftige opgewondenheid te brengen ! Uw wederopstanding zal in alle gazetten staan, en het ministerie van oorlog zal zien meester van u maken en rekenschap van u vorderen. Zeg rust en kalmte dan gerust vaarwel ! Onzin. Neen, voorloopig zal ik voor alles zorgen en later moogt gij het mij teruggeven. Ik neem u mee naar huis, naar kastville, wat ongeveer dertig kilometer van Stanley Hall verwijderd is en binnen weinige weken zult gij een ander mensch zijn. Is dat afgesproken ?

— Misschien is het zoo beter, antwoordde hij, als ik het u maar niet te lastig maak. Gij weet, dat ik van mijn advocaat gemakkelijk geld kan krijgen en dan.....

— Stil, niets meer daarover ! hernam zijn vriend. En doe nu, wat u gezegd wordt.

Toen het oogenblik van landing aanbrak, omringde hem eene menigte reisgenooten, die zich haastten om afscheid te nemen. Ook M. Cherry was onder hen. Hij zag er ellendig, ziek uit, maar laatte desondanks zeer vergenoegd.

— Eindelijk is die afschuwelijke overtocht achter den rug, heeren ! zei hij, een zucht van verlichting slakend. Maar ik zal mij niet eerder Amerikaan gevoelen, voor ik weer goed en wel thuis ben. Als gij naar Londen reist, ga ik met u mede.

— Dat zal ons zeer veel genoegen doen, zei Jack, voor beiden het woord voerend, en mocht gij wellicht inlichtingen noodig hebben, wend u dan gerust tot mij.

Hij gaf M. Cherry zijn kaartje, waarop hij aan de rugzijde zijn adres geschreven had, en noodigde den geestelijke uit, hem in Eastville een bezoek te brengen, wanneer hij mogelijkerwijze een reis door Devonshire maakte.

Enkele uren later zaten de drie heeren gezellig bijeen aan een overvloedigen maaltijd in een der lijne Londensche restaurants. Vervolgens begaf Maybury zich naar de schrijfzaal, terwijl Ivan door het venster zag naar de bonte menschenmassa, die de straten vulde en zijn oor oude, welbekende geluiden opving.

Toen Maybury de laatste band aan zijne brieven gelegd had, noodigde hij Ivan uit ze samen naar het postkantoor, op den hoek der dichtstbijzijnde straat gelegen, te brengen, en arm in arm begaven zij zich derwaarts.

— Daar wij eenige uren later aankwamen dan verwacht werd, zegde Jack, had ik vandaag geen tijd nog naar het kantoor te gaan, maar morgen vroeg voor negen uren zal ik er heen gaan. Alles is uitnemend in orde, hoop ik, en ik denk om 11 ure klaar te zijn ; aan moeder en Ella heb ik geschreven, dat zij ons morgen middag met den trein van vijf ure dertig kunnen verwachten. En binnen enkele weken, zijt gij dan een geheel ander mensch.

Zijn woorden klonken vroolijk, opgeruimd.

— Ik geloof werkelijk weer gezond te worden, was Ivan's antwoord. Er gaat niets boven de zachte, heerlijke lucht van eene Engelsche lente. Weet gij wel, Jack, dat een doktor in San Francisco mij nog veertien dagen geleden zegde, dat mijn toestand geheel hopeloos was ? En ik gevoelde mij toenmaals ziek genoeg om dat te gelooven. Ik koesterde maar een wensch en die was, vóór mijn dood, mijn vader nog te zien.

Voor eene brievenbus bleven zij staan en een heer, die eveneens eenige brieven in de gleuf schoot, zag kapitein St. Leonards verbaasd aan. Zijn weg vervolgend, hield hij echter in de schaduw van een lantaarnpaal opnieuw halt en nam de beide jongelieden, die zich in de richting van 't hotel verwijderden, nauwkeurig op.

(WORDT VOORTGEZET.)